

“Ye Are My Friends”

By Elder David L. Buckner
Of the Seventy

«Είστε οι φίλοι μου»

Από τον Πρεσβύτερο Ντέιβιντ Λ. Μπάκνερ
Των Εβδομήκοντα

October 2024 general conference

The Savior's declaration “ye are my friends” is a clarion call to build higher and holier relationships among all of God's children.

In a world filled with contention and division, where civil discourse has been replaced with judgment and scorn, and friendships are defined by -isms and -ites, I have come to know that there is a clear, simple, and divine example we can look to for unity, love, and belonging. That example is Jesus Christ. I testify that He is the great unifier.

We Are His Friends

In December of 1832, as “appearances of troubles among the nations” were becoming “more visible” than at any time since the organization of the Church, Latter-day Saint leaders in Kirtland, Ohio, gathered for a conference. They prayed “separately and vocally to the Lord to reveal his will unto [them].” In acknowledgement of the prayers of these faithful members during times of intense trouble, the Lord comforted them, addressing the Saints three times with two powerful words: “my friends.”

Jesus Christ has long called His faithful followers His friends. Fourteen times in the Doctrine and Covenants, the Savior uses the term friend to define a sacred and cherished relationship. I am not talking about the word friend as the world defines it—subject to social media followers or “likes.” It cannot be captured in a

Η διακήρυξη του Σωτήρος «είστε οι φίλοι μου» αποτελεί σάλπισμα για την οικοδόμηση υψηλότερων και αγιότερων σχέσεων μεταξύ όλων των τέκνων του Θεού.

Σε έναν κόσμο γεμάτο έριδες και διχογνωμίες, όπου ο πολιτικός λόγος έχει αντικατασταθεί από κρίση και περιφρόνηση, και οι φιλίες ορίζονται από -ισμούς και -ίτες, έχω φτάσει στο σημείο να ξέρω ότι υπάρχει ένα ξεκάθαρο, απλό και θεϊκό παράδειγμα στο οποίο μπορούμε να προσφύγουμε για ενότητα, αγάπη και αίσθηση του ανήκειν. Αυτό το παράδειγμα είναι ο Ιησούς Χριστός. Καταθέτω μαρτυρία ότι Αυτός είναι ο μεγάλος ενοποιητής.

Είμαστε οι φίλοι Του

Τον Δεκέμβριο του 1832, καθώς «η εμφάνιση ταραχών μεταξύ των εθνών» γινόταν «πιο ορατή» από οποιαδήποτε άλλη στιγμή από την οργάνωση της Εκκλησίας, οι ηγέτες Αγιοι των Τελευταίων Ημερών στο Κέρτλαντ του Οχάιο συγκεντρώθηκαν για μία συνέλευση. Προσευχήθηκαν «ξεχωριστά και φωναχτά στον Κύριο να [τους] αποκαλύψει το θέλημά του». Αναγνωρίζοντας τις προσευχές αυτών των πιστών μελών σε εποχές έντονων προβλημάτων, ο Κύριος τους παρηγόρησε, απευθυνόμενος τρεις φορές στους Αγίους με δύο δυνατές λέξεις: «φίλοι μου».

Ο Ιησούς Χριστός έχει αποκαλέσει από μακρού τους πιστούς οπαδούς Του φίλους Του. Δεκατέσσερις φορές στο Διδαχή και Διαθήκες, ο Σωτήρας χρησιμοποιεί τον όρο φίλος για να ορίσει μία ιερή και πολύτιμη σχέση. Δεν μιλώ για τη λέξη φίλος όπως την ορίζει ο κόσμος – που υπόκειται σε οπαδούς στα μέσα κοινωνικής

hashtag or a number on Instagram or X.

Admittedly, as a teenager, I remember dreaded conversations when I heard those painful words “Hey, can we just be friends?” or “Let’s just stay in the friend zone.” Nowhere in holy writ do we hear Him say, “Ye are just my friends.” Rather, He taught that “greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.” And “ye are they whom my Father hath given me; ye are my friends.”

The sentiment is clear: the Savior numbers each of us and watches over us. This watchcare is not trivial or insignificant. Rather, it is exalting, elevating, and eternal. I see the Savior’s declaration “ye are my friends” as a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children “that we may be one.” We do this as we come together seeking both opportunities to unite and a sense of belonging for all.

We Are One in Him

The Savior beautifully demonstrated this in His call to “come, follow me.” He drew upon the gifts and individual attributes of a diverse group of followers to call His Apostles. He called fishermen, zealots, brothers known for their thunderous personalities, and even a tax collector. Their belief in the Savior and desire to draw unto Him united them. They looked to Him, saw God through Him, and “straightway left their nets, and followed Him.”

I too have seen how building higher and holier relationships brings us together as one. My wife, Jennifer, and I were blessed to raise our five children in New York City. There in that busy metropolis, we formed precious and sacred relationships with neighbors, school friends, business associates, faith leaders, and fellow Saints.

In May of 2020, just as the world was grappling with the spread of a global pandemic, members of the New York City Commission of Religious Leaders met virtually in an abruptly called meeting. There was no agenda. No special guests. Just a request to come together and

δικτύωσης ή στα «μου αρέσει». Δεν μπορεί να καταγραφεί σε ένα hashtag ή έναν αριθμό στο Instagram ή στο X.

Ομολογουμένως, ως έφηβος, θυμάμαι έντρομες συζητήσεις, όταν άκουγα εκείνα τα οδυνηρά λόγια «Ε, μπορούμε απλώς να είμαστε φίλοι;» ή «Ας μείνουμε στη ζώνη των φίλων». Πουθενά στις άγιες γραφές δεν Τον ακούμε να λέει: «Είστε απλώς φίλοι μου». Αντιθέτως, δίδαξε ότι «μεγαλύτερη από ετούτη την αγάπη δεν έχει κανένας, το να βάλει κάποιος την ψυχή του για χάρη των φίλων του». Και «εσείς είστε αυτοί που μου έχει δώσει ο Πατέρας μου. Είστε οι φίλοι μου».

Το συναίσθημα είναι ξεκάθαρο: ο Σωτήρας απαριθμεί τον καθέναν από εμάς και μας προ-στατεύει. Αυτή η φροντίδα δεν είναι ασήμαντη ή μικρή. Αντιθέτως, είναι εξυψωτική, ανυψωτική και αιώνια. Βλέπω τη διακήρυξη του Σωτή-ρος «είστε οι φίλοι μου» ως σάλπισμα για την οικοδόμηση υψηλότερων και αγιότερων σχέσεων μεταξύ όλων των τέκνων του Θεού «για να είμαστε ένα». Το κάνουμε αυτό καθώς συγκεντρωνόμαστε αναζητώντας τόσο ευκαιρίες για ενότητα όσο και την αίσθηση του ανήκειν για όλους.

Είμαστε ένα σε Εκείνον

Ο Σωτήρας το έδειξε όμορφα αυτό στην κλήση Του «έλα, ακολούθα με». Άντλησε από τα χαρίσματα και τα ατομικά γνωρίσματα μίας ποικιλόμορφης ομάδας οπαδών για να καλέσει τους Αποστόλους Του. Κάλεσε αλιείς, ζηλωτές, αδελφούς γνωστούς για την ισχυρή προσωπικότητά τους, ακόμη και έναν τελώνη. Η πίστη τους στον Σωτήρα και η επιθυμία να έλθουν προς Αυτόν τους ένωσε. Κοίταξαν προς Αυτόν, είδαν τον Θεό μέσω Εκείνου και «αφήνοντας αμέσως τα δίχτυα, τον ακολούθησαν».

Έχω δει κι εγώ πώς η οικοδόμηση υψηλότερων και ιερότερων σχέσεων μας ενώνει ως ένα. Η σύζυγός μου, Τζέννιφερ, και εγώ είχαμε την ευλογία να μεγαλώσουμε τα πέντε παιδιά μας στη Νέα Υόρκη. Εκεί, σε εκείνη την πολυάσχολη μητρόπολη, δημιουργήσαμε πολύτιμες και ιερές σχέσεις με γείτονες, φίλους από το σχολείο, συνεργάτες, θρησκευτικούς ηγέτες και ετέρους Αγίους.

Τον Μάιο του 2020, καθώς ο κόσμος πάλευε με την εξάπλωση της πανδημίας, τα μέλη της Επιτροπής Θρησκευτικών Ηγετών της Νέας Υόρκης συναντήθηκαν διαδικτυακά σε μία συγκέντρωση που συγκλήθηκε απότομα. Δεν υπήρχε ημερησία διάταξη. Δεν υπήρχαν ειδικοί

discuss the challenges we were all facing as faith leaders. The Centers for Disease Control had just reported that our city was the epicenter of the COVID-19 pandemic in the United States. This meant no more gathering. No more coming together.

For these religious leaders, removing the personal ministry, the congregational gathering, and the weekly worship was a devastating blow. Our small group—which included a cardinal, reverend, rabbi, imam, pastor, monsignor, and an elder—listened to, consoled, and supported one another. Instead of focusing on our differences, we saw what we had in common. We spoke of possibilities and then probabilities. We rallied and responded to questions about faith and the future. And then we prayed. Oh, how we prayed.

In a richly diverse city filled with complexity and colliding cultures, we saw our differences dissipate as we came together as friends with one voice, one purpose, and one prayer.

No longer were we looking across the table at each other but heavenward with each other. We left each subsequent meeting more united and ready to pick up our “shovels” and go to work. The collaboration that resulted and the service rendered to thousands of New Yorkers taught me that in a world calling for division, distance, and disengagement, there is always much more that unites us than divides us. The Savior pled, “Be one; and if ye are not one ye are not mine.”

Brothers and sisters, we must stop looking for reasons to divide and instead seek opportunities to “be one.” He has blessed us with unique gifts and attributes that invite learning from one another and personal growth. I often told my university students that if I do what you do and you do what I do, we don’t need each other. But because you don’t do what I do and I don’t do what you do, we do need each other. And that need brings us together. To divide and conquer is the adversary’s plan to destroy friendships, families, and faith. It is the Savior who unites.

προσκεκλημένοι. Απλώς ένα αίτημα να συγκεντρωθούμε και να συζητήσουμε τις δυσκολίες που όλοι αντιμετωπίζαμε ως θρησκευτικοί ηγέτες. Τα Κέντρα Ελέγχου Νοσημάτων είχαν μόλις αναφέρει ότι η πόλη μας ήταν το επίκεντρο της πανδημίας COVID-19 στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αυτό σήμαινε πως απαγορεύονταν οι συναθροίσεις. Τέρμα οι συγκεντρώσεις.

Για αυτούς τους θρησκευτικούς ηγέτες, η κατάργηση της προσωπικής διακονίας, της συνάθροισης του εκκλησιάσματος και της εβδομαδιαίας λατρείας ήταν ένα καταστροφικό πλήγμα. Η μικρή μας ομάδα –η οποία περιελάμβανε καρδινάλιο, αιδεσιμότητα, ραβίνο, ιμάμη, πάστορα, ιερέα και έναν πρεσβύτερο– άκουγε, παρηγορούσε και υποστήριζε ο ένας τον άλλον. Αντί να επικεντρωθούμε στις διαφορές μας, είδαμε τι κοινό είχαμε. Μιλήσαμε για δυνατότητες και στη συνέχεια για πιθανότητες. Συσπειρωθήκαμε και απαντήσαμε σε ερωτήσεις σχετικά με την πίστη και το μέλλον. Και μετά προσευχηθήκαμε. Ω, πόσο προσευχηθήκαμε.

Σε μια πόλη με πλούσια ποικιλομορφία, γεμάτη πολυπλοκότητα και συγκρουόμενες κουλτούρες, είδαμε τις διαφορές μας να διαλύονται καθώς συγκεντρωνόμασταν ως φίλοι με μία φωνή, έναν σκοπό και μία προσευχή.

Δεν κοιτούσαμε πλέον ο ένας στον άλλον στην άλλη άκρη του τραπεζιού αλλά προς τον ουρανό ο ένας προς τον άλλον. Φεύγαμε από κάθε επόμενη συνάντηση πιο ενωμένοι και έτοιμοι να πάρουμε τα «φτυάρια» μας και να πιάσουμε δουλειά. Η συνεργασία που προέκυψε και η υπηρετηση που προσφέρθηκε σε χιλιάδες κατοίκους της Νέας Υόρκης με διδάξε ότι σε έναν κόσμο που απαιτεί διαίρεση, απόσταση και αποδέσμευση, υπάρχουν πάντα πολλά περισσότερα που μας ενώνουν από αυτά που μας χωρίζουν. Ο Σωτήρας παρακάλεσε: «Να είστε ένα. Και αν δεν είστε ένα, δεν είστε δικοί μου».

Αδελφοί και αδελφές, πρέπει να σταματήσουμε να ψάχνουμε λόγους για να διχάσουμε και αντ’ αυτού να αναζητήσουμε ευκαιρίες για να «είμαστε ένα». Μας έχει ευλογήσει με μοναδικά χαρίσματα και γνωρίσματα που προσκαλούν τη μάθηση του ενός από τον άλλον και την προσωπική ανάπτυξη. Συχνά έλεγα στους φοιτητές μου ότι αν κάνω αυτό που κάνετε εσείς και εσείς κάνετε αυτό που κάνω εγώ, δεν χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλον. Αλλά επειδή δεν κάνετε αυτό που κάνω εγώ και εγώ δεν κάνω αυτό που κάνετε εσείς, χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλον. Και αυτή

η ανάγκη μας φέρνει κοντά. Το διαίρει και βασιλεύει είναι το σχέδιο του εναντίου να καταστρέψει φιλίες, οικογένειες και πίστη. Ο Σωτήρας είναι αυτός που ενώνει.

We Belong to Him

One of the promised blessings of “becoming one” is a powerful sense of belonging. Elder Quentin L. Cook taught that “the essence of truly belonging is to be one with Christ.”

On a recent visit with my family to the West African country of Ghana, I was enamored with a local custom. Upon arriving at a church or home, we were greeted with the words “you are welcome.” When food was served, our host would announce, “You are invited.” These simple greetings were extended with purpose and intentionality. You are welcome. You are invited.

We place similar sacred declarations on our meetinghouse doors. But the sign Visitors Welcome is not enough. Do we warmly welcome all who come through the doors? Brothers and sisters, it is not enough to just sit in the pews. We must heed the Savior’s call to build higher and holier relationships with all of God’s children. We must live our faith! My father often reminded me that simply sitting in a pew on Sunday doesn’t make you a good Christian any more than sleeping in a garage makes you a car.

We must live our life so that the world does not see us but sees Him through us. This does not take place only on Sundays. It takes place at the grocery store, the gas pump, the school meeting, the neighborhood gathering—all places where baptized and unbaptized members of our family work and live.

I worship on Sunday as a reminder that we need each other and together we need Him. Our unique gifts and talents that differentiate us in a secular world unite us in a sacred space. The Savior has called upon us to help one another, lift one another, and edify each other. This is what He did when He healed the woman with an issue of blood, cleansed the leper who pled for His mercy, counseled the young prince who asked what more he could do, loved Nicodemus.

Ανήκουμε σε Εκείνον

Μία από τις υπεσχημένες ευλογίες του να «γίνουμε ένα» είναι η ισχυρή αίσθηση του ανήκειν. Ο Πρεσβύτερος Κουέντιν Λ. Κουκ δίδαξε ότι «η ουσία του ανήκειν πραγματικά είναι να είμαστε ένα εν Χριστώ».

Σε μια πρόσφατη επίσκεψη με την οικογένειά μου στη Δυτική Αφρική, στη χώρα της Γκάνας, γοητεύτηκα από ένα τοπικό έθιμο. Όταν φθάσαμε στην εκκλησία ή στο σπίτι, μας υποδέχτηκαν με τα λόγια: «Καλώς ήρθατε». Όταν σεβριζόταν το φαγητό, ο οικοδεσπότης μας ανακοίνωνε: «Είστε προσκεκλημένοι». Αυτοί οι απλοί χαιρετισμοί απευθύνθηκαν με σκοπό και πρόθεση. Είστε ευπρόσδεκτοι. Είστε προσκεκλημένοι.

Τοποθετούμε παρόμοιες ιερές διακηρύξεις στις θύρες του ευκτηρίου οίκου μας. Αλλά η πινακίδα Επισκέπτες ευπρόσδεκτοι δεν αρκεί. Υποδεχόμαστε θερμά όλους όσους περνούν τις πόρτες μας; Αδελφοί και αδελφές, δεν αρκεί να καθόμαστε απλώς στα καθίσματα. Πρέπει να δώσουμε προσοχή στην κλήση του Σωτήρος να αναπτύξουμε ανώτερες και αγιότερες σχέσεις με όλα τα τέκνα του Θεού. Πρέπει να ζούμε την πίστη μας! Ο πατέρας μου συχνά μου υπενθύμιζε ότι το να κάθεται απλά σε ένα στασίδι την Κυριακή δεν σε κάνει καλό χριστιανό, όπως το να κοιμάσαι σε ένα γκαράζ δεν σε κάνει αυτοκίνητο.

Πρέπει να ζούμε τη ζωή μας έτσι ώστε ο κόσμος να μην μας βλέπει, αλλά να βλέπει Εκείνον μέσα από εμάς. Αυτό δεν συμβαίνει μόνον τις Κυριακές. Γίνεται στο παντοπωλείο, στο βενζινάδικο, στη σχολική συνάντηση, στη συγκέντρωση της γειτονιάς – σε όλους τους χώρους όπου εργάζονται και ζουν βαπτισμένα και αβάπτιστα μέλη της οικογένειάς μας.

Λατρεύω την Κυριακή ως υπενθύμιση ότι χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλον και μαζί. Τον χρειαζόμαστε. Τα μοναδικά χαρίσματα και τα ταλέντα μας που μας διαφοροποιούν σε έναν κοσμικό κόσμο, μας ενώνουν σε έναν ιερό χώρο. Ο Σωτήρας μάς έχει καλέσει να βοηθούμε ο ένας τον άλλον, να ανυψώνουμε ο ένας τον άλλον και να ανυψώνουμε πνευματικώς ο ένας τον άλλον. Αυτό έκανε, όταν θεράπευσε τη γυναίκα με αιμορραγία, καθάρισε τον λεπρό που παρα-

mus, who knew but faltered in his faith, and sat with the woman at the well, who did not fit the custom of the day but to whom He declared His messianic mission. This to me is church—a place of gathering and recovery, repair and refocus. As President Russell M. Nelson has taught: “The gospel net is the largest net in the world. God has invited all to come unto Him. ... There is room for everyone.”

Some may have had experiences that make you feel you do not belong. The Savior’s message to you and me is the same: “Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest.” The gospel of Jesus Christ is the perfect place for us. Coming to church offers the hope of better days, the promise that you are not alone, and a family who needs us as much as we need them. Elder D. Todd Christofferson affirms that “being one with the Father, Son, and Holy Spirit is without doubt the ultimate in belonging.” To any who have stepped away and are seeking a chance to return, I offer an eternal truth and invitation: You belong. Come back. It is time.

In a contentious and divided world, I testify that the Savior Jesus Christ is the great unifier. May I invite each of us to be worthy of the Savior’s invitation to “be one” and to boldly declare, as He did, “Ye are my friends.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

καλούσε για την ευσπλαχνία Του, συμβούλευσε τον νεαρό άρχοντα, ο οποίος ρώτησε τι άλλο θα μπορούσε να κάνει, αγάπησε τον Νικόδημο που ήξερε αλλά κλονίστηκε στην πίστη του και κάθισε με τη γυναίκα στο πηγάδι που δεν ταίριαζε με το έθιμο της εποχής, αλλά στην οποία κήρυξε τη μεσσιανική αποστολή Του. Αυτό για μένα είναι εκκλησία – ένα μέρος συναθροίσεως και αναρρώσεως, επιδιορθώσεως και επανεστίασεως. Όπως έχει διδάξει ο Πρόεδρος Ράσσελ Μ. Νέλσον: «Το δίχτυ του Ευαγγελίου είναι το μεγαλύτερο δίχτυ στον κόσμο. Ο Θεός έχει καλέσει όλους να έλθουν προς Εκείνον... Υπάρχει χώρος για όλους».

Ορισμένοι μπορεί να είχατε εμπειρίες που σας κάνουν να αισθάνεστε ότι δεν ανήκετε κάπου. Το μήνυμα του Σωτήρος προς εσάς και εμένα είναι το ίδιο: «Ελάτε σε μένα όλοι όσοι κοπιάζετε και είστε φορτωμένοι, και εγώ θα σας αναπαύσω». Το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού είναι το τέλει μέρος για εμάς. Ο ερχομός στην εκκλησία προσφέρει την ελπίδα καλύτερων ημερών, την υπόσχεση ότι δεν είστε μόνοι και μια οικογένεια που μας χρειάζεται όσο τους χρειαζόμαστε. Ο Πρεσβύτερος Ν. Τοντ Κριστόφερσον επιβεβαιώνει ότι «όντας ένα με τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα είναι χωρίς αμφιβολία το απόλυτο στο να ανήκουμε κάπου». Σε όποιον έχει απομακρυνθεί και επιζητεί μία ευκαιρία να επιστρέψει, προσφέρω μία αιώνια αλήθεια και πρόσκληση: Ανήκετε εδώ. Ελάτε πίσω. Ήρθε η ώρα.

Σε έναν εριστικό και διχασμένο κόσμο, καταθέτω μαρτυρία ότι ο Σωτήρας Ιησούς Χριστός είναι ο μέγας ενοποιός. Επιτρέψτε μου να προσκαλέσω τον καθέναν από εμάς να είμαστε άξιοι της πρόσκλησης του Σωτήρος να «είμαστε ένα» και να διακηρύξουμε με τόλμη όπως Εκείνος: «Είστε οι φίλοι μου». Στο ιερό όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.